

דברי ראש הממשלה ושר הבטחון

מר לוי אשכול

ביובל התאחדות האכרים

רחובות, 15.8.1963

רה"מ ושר הבטחון מר ל. אשכול:

נשיא התאחדות האכרים, יו"ר ההנהלה הציונית,

חברי השקים, מורי ורבותי,

אני קודם כל רוצה לקרוא שבימי שר האוצר החדש

הגבר אהבתכם אלי.

והערה שניה, נכון, אני מודה ומתוודה - האדמה,

החקלאות, החתיכות הם בין ראשוני אבותי כל ימי חי, וביהוד במולדת.

ואין דבר יותר יקר וקרוב אל לבי מאשר להביא ברכה לכינוס של

חקלאים ולהג יובל ה-50 להתאחדות האכרים בישראל.

אבל זה לא רק הג יובל של התאחדות, מותר

לנו לזכור שזה הג של כמעט של שני יובלות של ראשיה החקלאות

בישראל, ראשיה נעימה המחרשה והמעדר. אם אני אקח את פרט

מונטפיורי, אם אזכר במוצא ובמקום ישראל - שדומני שידידי

מר איזקסון שאב מלס, הוא הניח מקווה ישראל, כמה מן מושבות הגליל

העליון - משמר הירדן, יסוד המעלה וראש מנה - זה שני יובלות שלחלקאותה

של ישראל. וזה, אם להשתמש במשפט אחד, אולי קצת בוססיה אחרת,

שהמשורר ביאליק השתמש בו "אם תרצו לדעה המעיין", פה אגיד: גם

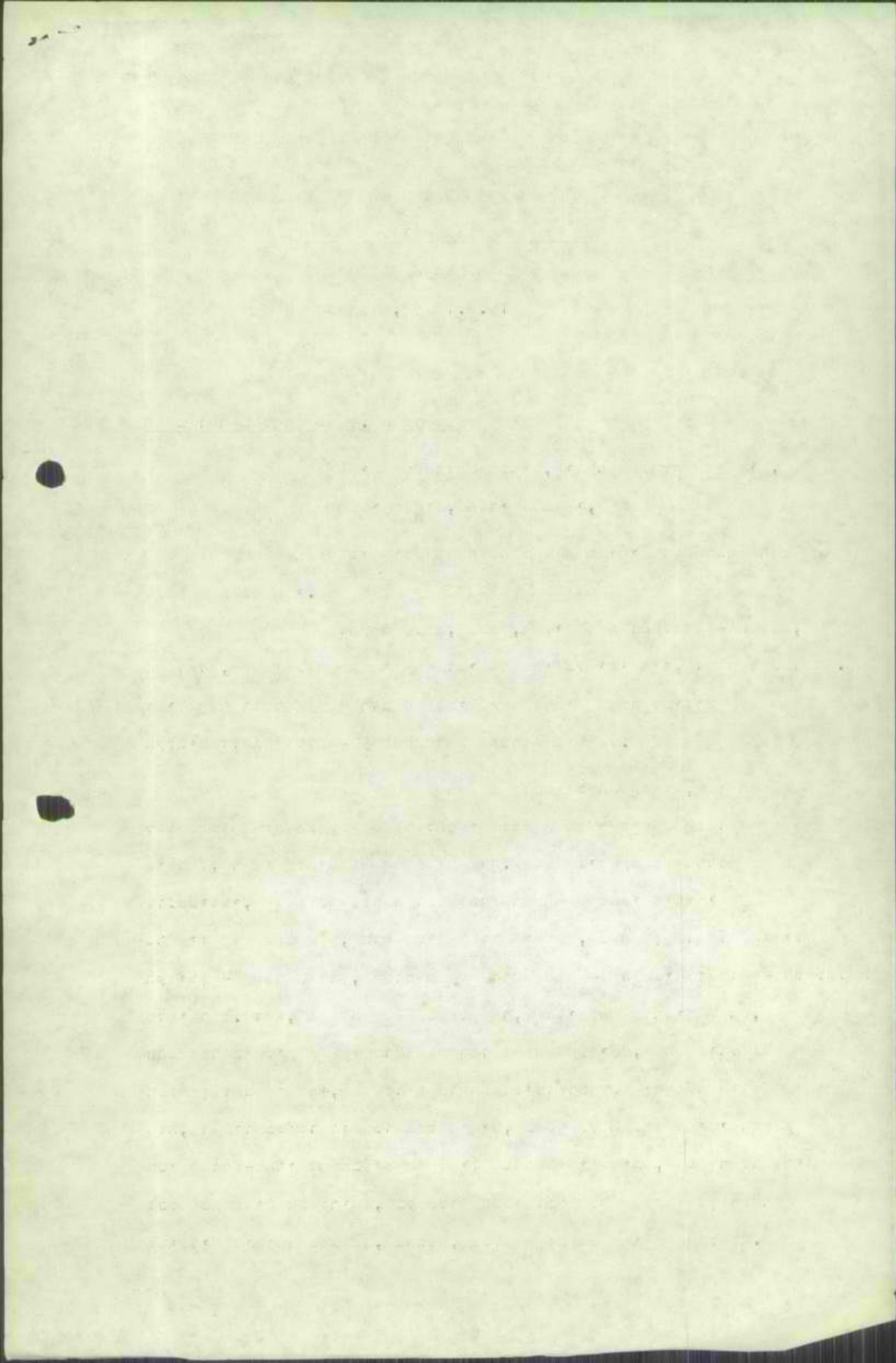
המעיין וגם היסוד, ממנו שאבו ראשונינו וכולנו יחד עד היום

הזה, ועליו בנינו ויסדנו בכל הימים, במשך כל השנים ובימי המאבק

הכי חסור - הרי זה הבטיח החקלאי, המחרשה היהודית, המעדר והטוריה

וכל מה שהיה מאחוריהם, כל אלו שהלכו וכל אלה שנלקחו מן המחרשה

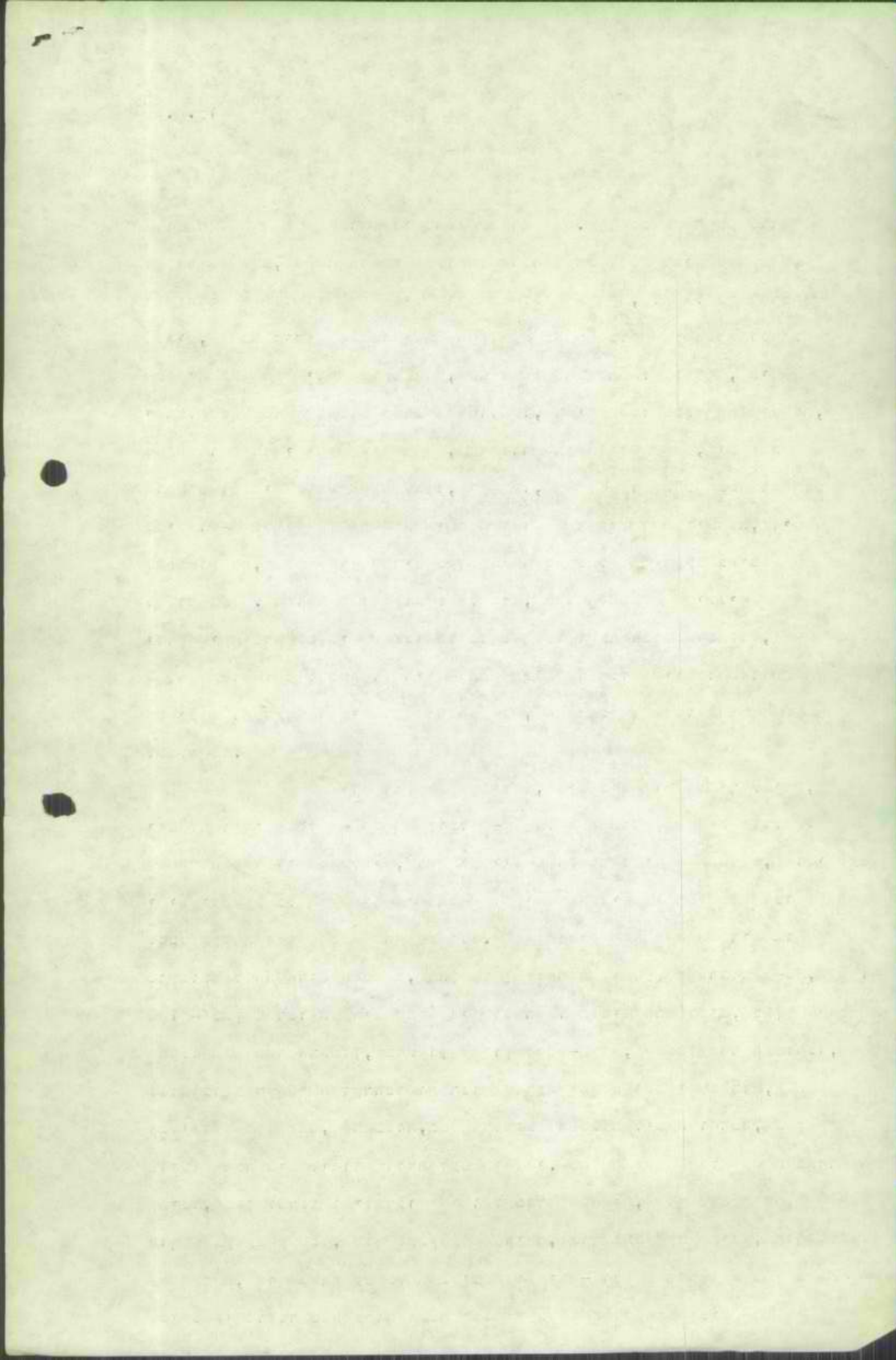
למילוי שליחותם במלחמה, בהגנה, בכלכלה ובעצם עשיית החקלאות.

טוב לנו להפגש ביום כזה, ואגב מותר גם לנו
לזכור את זאת, כאשר אנטרים "עובד האדמה ישבע לחם" נגיד לעצמנו,
וזה הולט איתנו וזה גם מגיע וזו גם זכות גדולה, לא כל כך בהרבה
שנאים, הרבה דורות הגענו לכך שהחקלאות בארץ מכובדת ומכבדת ונוחנת
לבעליה ועובדיה יותר מלחם יבש, אם בפסוק נאמר אז על לחם, כי
ישראל סבא בבואו לבנות מחדש את מולדתו, רבים שללו ממנו את היכולת,
לא חשבו שיהודי יהיה איש קרקע, שיחזר להיות איש קרקע, איש סכה
שורשים ומצמיח שורשים במולדתו, בקרקעו, אשר ממנו אח"כ השמח ותחחדש
מדינתו - הנה ישראל סבא זה פיתח חקלאות אשר אין להתבייש בה, ויש
להתגאות בה, שגם עמים אחרים בעולם אשר לא נחלשו מקרקעם באים
ללמוד ממנה. ומותר לנו ביום זה להגיד, לעומת התפלה שאינני
יודע מי חיברה "מפני שאיננו גלינו מארצנו והתרחקנו מאדמתנו",
אפשר להפוך זאת לברכה ולהגיד - התקרבתנו לאדמתנו וקיימנו מצוות
התשיבות והעמקת שורשים ומצוות חקלאות, התקרבתנו וחזרנו מחדש
למולדתנו.

יום זה הוא בשבילנו, ויכול להיות וצריך להיות,

יום זה וימים כאלה - אם זה יובל ה-50 של ההתאחדות, אם זה יובל של
הסתדרות הפועלים החקלאים, ואם יקויים מה שאמר נשיא ההתאחדות, אולי פעם
יהיה יום של כל החקלאים בישראל - זה יום שראוי ומותר וזכות לנו
לטכס בקצרה ולדעת מה הדרך שפשינו. כאן בחיק ההתאחדות האכרים או
מושבות של ההתאחדות האכרים, שהן מצמין יותר מבני 50, מחקרבות ל-80, 90 ו-
100 - כאן צעדנו הצעדים הראשונים ונתחששו הנסים הראשונים, כאן
המרנו את הבאר הראשון, בראשון לציון ופתח-תקוה, ומכאן אחר התפזרנו,
נפוצנו בארץ כולה וקדחנו וחשבנו עשרות ומאות ואלפים בארות,
וגלינו בארץ הזאת, שחשבנוה, במסך דורות חשבנוה ליבשה וחרבה, כאן
גלינו הרבה שנים ליצור מולדת לעם היהודי. כאן במושבת האלה את ה"באחר"
עשינו, כאן למדנו ולילמדנו ידינו לעבודה חקלאית, תוך טאבק קשה,
תוך טאבק עם עצמנו, תוך טאבק עם הסביבה, תוך טאבק עם אחינו, תוך טאבק
עם הקדחת, תוך טאבק עם כל הפגעים האיומים - ובקטע שקראו מדברי טשה שאלו
טמילנסקי מוזכר כמה צרות וכמה יסורים נפלו בחלק הראשונים -

ומכאן נתפזרנו לכל רחבי הארץ עם מעט הידע, מכאן נשאנו את העץ לכל כנפי הארץ, להר ולעמק, למישור ולגאי, לכל מקום שאפשר היה.

משום כך יקר ללבי, ומשום כל ללא כל ספק יקר

למדינה ויקר לממשלה המעשה הזאת, המפעל החלוצי הזה במשך עשרות בשנים שפתרו עכשיו בחלקו בהתאחדות האכרים.

ברצוני לברך אתכם ביום כזה. במה אברך? נתברכנו

בכמה דברים שהזכרתי עד עכשיו. עוד הארץ לא יושבה כולה, עוד

לא פיתחנו חקלאות בכל מקום שאפשר לפתח אותה, עוד תה השממה.

לפני כמה ימים, מהוך כוונה מסויימת, שמתי פני לצפון. אצלנו

מקובל לחשוב על הדרום והנגב, וזה נכנס ללב, ששם יש עוד מה לעשות.

שמתי פני לפני שבוע ימים לצפון, ואני אומר לכם רבותי: רבה השממה,

וברכתי לכם, כשם שבמשך 100 השנה הללו, מההתחלות הראשונות, הצעדים

הראשונים, ואחר כך צעדים יותר מאוששים ויותר בטוחים, עד כדי

מפעלי התשתיות שאנו מעיזים לקרוא להם מפעלי החישובות המוניים, באלפים

ובעשרות אלפים, נזכה, והזכו אתם למה שאמר נציג סניף התאחדות

האכרים ברחובות, שאמר דבריו בלהט ובגאווה, ואני מודיע שמגיעה הגאווה

שמרגישים דור ראשון ושני ומביעים תקווה לעתיד. נפגש נא בקרוב,

אולי לא ירחק היום, ואנו נהיה זקוקים, ואנו כבר זקוקים, לבנים

ולבנות, לצעירים בכל המקומות, מן המושבות ומן המושבים, מן הקבוץ

ומן הקבוצה. פה יש ידע, התרכז כאן ידע, והם יעשו את המעשה עם

אנשים חדשים שיבואו.

ברכתי, שהשרשלה המשך, לא הינתק מדור לדור, במכאן

יקומו מחדש אנשים צעירים, גל נוסף, חדש וצעיר, ליישב את השממה

שהיא עדיין גדולה ועדיין רבה. ועלינו מוטלת החובה.

מי יתן וברכתי זו התקיים, ותקווה זו התקיים

ונפגש בהרי הגליל ומישורי הדרום והנגב.

67

1870

The first part of the report is devoted to a general description of the country, its position, and its resources. It is followed by a detailed account of the various tribes and nations which inhabit the region, and of their customs, habits, and mode of life. The author then proceeds to describe the different kinds of animals and plants which are found in the country, and the manner in which they are used by the natives. The report concludes with a list of the names of the various places and persons mentioned in the foregoing pages.